

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Epistola Responsoria R. P. Isaaci De Bruyn Societatis Jesu
Ad Eximium Dominum Martinum De Svvaen S. Th.
Doctorem Lovaniensem &c.**

Bruyn, Isaac van

[Verlagsort nicht ermittelbar], 1693

§. VI. Evincitur capitalem omnium Semi-pelagianorum errorem consistere
in negata interioris gratiæ necessitate ad initium fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40327

§. VI.

Evincitur capitalem omnium Semi-pelagianorum errorem consistere in negata interioris gratiæ necessitate ad initium fidei.

CUm hætenus renuas fidem habere Pontificibus solenniter multoties definitibus, consentiente totâ Ecclesiâ errorem Semi-pelagianorum in eo situm, quod negaverint interioris gratiæ necessitatem etiam ad initium fidei, ne quid à me desiderare possis ulterius, exhibeo è multis pauca quæ SS. Prosper & Hilarius in suis litteris ad Aug: miserunt, & quæ ad eos Augustinus rescripsit in libris de prædestinatione SS., ac de dono perseverantiæ: hos enim solos Semi-pelagianos certè aliquos ex illis de quibus in istis litteris ac libris sermo est, contendit Iansenius interioris gratiæ necessitatem ad initium fidei admisisse, neque existimo in alios quam in istos te fuisse intentum, dum idem cum Iansenio jam condemnato, contendere non erubescis: sic ergo de præcipuo Semi-pelagianorum errore Prosper & Hilarius Augustinum instruunt, ut asserant eos ad opera quidem perfectâ gratiam affirmare, ita tamen, ut initium aliquod justitiæ & salutis esset à nobis, nimirum fidei exordium, vel primus nisus, seu tenue desiderium salutis obtinendæ, quod desiderium inter opera bona non numerabant, quemadmodum in ægro voluntas adhibendi medici, vel certa de remedio concepta fiducia, nondum censetur esse pars aliqua curationis, quæ comparatio Hilarii est in laudata Epistola. *Hæc inquit Prosper ipsorum definitio ac Professio est, omnem quidem hominem Adam peccante, peccasse, & neminem per opera sua, sed per Dei gratiam regeneratione salvari: in quibus orthodoxi erant, & ut mox referemus, ab Augustino commendantur: universis tamen hominibus propitiacionem, quæ est in Sacramento sanguinis Christi, sine exceptione esse propositam, non simpliciter, ut à Catholicis anti-Iansenianis asseritur, sed ut quicumque ad fidem & ad Bâptismum accedere voluerint, naturali facultate ut ex adjuncto patet, salvi esse possint: qui autem credituri sunt, quive in ea fide, cujus initium non est à gratia, sed, quæ deinceps per Dei gratiam sit juvanda, mansuri sunt, præscisse ante mundi constitutionem Deum, & eos prædestinasse in regnum suum propter merita salutem ex parte naturalia in quantum initium fidei merè naturale continent*

nent ideoque omnem hominem ad credendum, & ad operandum divinis institutionibus, sive Scripturis admoneri, ut de apprehendenda vita aeterna, nemo desperet, cum voluntaria devotioni naturalis arbitrii, remuneratio sit parata, quod confirmant hæc adjuncta Prosperi verba, nec considerant se gratiam Dei, quam comitem ad opera fidem subsequentia, non præviam humanorum velint esse meritorum, etiam illis voluntatibus sive volitionibus naturalibus piæ credulitatis subdere seu posteriorem facere, ut scribit in carmine de ingratis cap. 13. ubi exprimit quomodo juxtâ errorem Semi-pelagianorum Deus deberet expectare ab homine primum credulitatis affectum antequam suam gratiam infunderet.

Quem (hominem) frustra juvisse velit (Deus) nisi præferat ille affectum, cujus comitetur gratia cursum.

Pergit S. Prosper in Epistola quantum ad Deum pertinet, omnibus paratam vitam aeternam, quantum autem ad arbitrii libertatem, ab his eam apprehendi, qui Deo sponte crediderint, ET AUXILIUM GRATIÆ MERITO CREDULITATIS ACCEPERINT & infra divino adscribere operi Sanctorum merita formidant quia volebant sibi servare saltem initium fidei & salutis: unde addit: ita demum posse unumquemque ad correctionem, aut ad profectum vocari, si se sciat, suâ diligentia (naturali) bonum esse posse, & libertatem suam ob hoc Dei auxilio juvandam, nota juvandam, non adjutam, si, quod Deus mandat, elegerit. Denique eundem capitalem errorem his verbis subjungit: cum in his, qui tempus acceperunt libera voluntatis sive in adultis, duo sint, quæ humanam operentur salutem, Dei scilicet gratia, & hominis obedientia quæ ex suo & catholicorum sensu scribit Prosper addens quid sentirent Semipelagiani, videlicet, PRIOREM VOLUNT OBEDIENTIAM ESSE, QUAM GRATIAM, UT INITIUM SALUTIS EX FO, QUI SALVATUR, NON EX EO CREDENDUM SIT STARE, QUI SALVAT, ET VOLUNTAS HOMINIS, DIVINÆ GRATIÆ SIBI PARIAT OPEM, NON GRATIA SIBI HUMANAM SUBIICIAT VOLUNTATEM.... Vnde in istis Pelagiana pravitate reliquiis non mediocris virulentia fibra nutritur, si principium salutis malè in homine collocatur; si divina voluntati impiè voluntas humana præfertur & ideo quis adjuvetur, quia voluit, non ideo quia adjuvatur velit: ubi clarè vides voluntatem humanam poni ut causam, & meritum gratiæ, ac proinde gratiam Dei non præcedentem statui & gratuitam, ut deberet, sed subsequenter & pedissequam. Quod iterum inculcat in sequentibus dum addit: si originaliter malus sive natus in peccato originali, receptionem boni, NON A SUMMO BONO (Deo) SED A SEMET-IPSO INCHOARE MALE CREDITUR.

Ne-

Neque minus clarè caput Semi-pelagiani erroris describit Hilarius in Epist. ad eundem August. *hæc sunt itaque*, inquit, *quæ Massilia, vel aliis etiam locis in Gallia ventilantur: novum & inutile esse prædicationi, quod quidam secundum propositum eligendi dicantur, ut id nec arripere valeant, nec tenere, NISI CREDENDI VOLUNTATE DONATA.* negabant ergo donatam voluntatem credendi sive initium fidei, quod tamquam sibi proprium & non per gratiam acceptum semper vindicabant. Pergit hoc narrare Hilarius his verbis: *quod enim dicitur: crede, & salvus eris. Vnum horum exigi asserunt, videlicet credere tamquam quid existens in nostra potestate independenter à gratiæ adminiculo, aliud, salutem scilicet seu sanitatem animi, offerri nam illa testimonia, ut est illud: sicut unicuique partitus est mensuram fidei & similia, ad id volunt valere, ut adjuvetur (non ut præveniatur) qui cœperit velle non, ut etiam donetur ut velit.* Et infra: *contendunt, nec de hac fide posse dici quid habes, quod non accepisti unde in eadem epistola Hilarius de compendio, inquit, putant rationem reddi electorum, & el reje-ctorum in eo, quod unicuique meritum propria voluntatis adjungitur.*

Inspiciamus modo, quo hæc sensu acceperit Augustinus, & quid ad confutandum Semi-pelagianorum errorem ipse rescripserit libro de prædestinatione Sanctorum, quem ut errantes in viam reduceret elucubravit. Quid toto hoc opere disputaverit refert initio Libri de dono perseverantiæ: *in priori*, inquit, *Libro (qui fuit de præd: SS) cum ageremus de initio fidei.* Eundem scopum suum statim ob oculos ponit lib. de Præd: SS: caput secundum his verbis exordiens: *præter itaque fidem, quæ Christiani sumus, donum Dei esse debemus ostendere: sed cum hanc materiam tractasset antea copiosè contra Pelagianos, solidè demonstrans omnem fidem, adeoque tam incipientem, quam auctam atque perfectam ex Deo esse, mox addit; si tamen diligentius id facere possumus, quam in voluminibus tot, tantisque jam fecimus, quod ipsum agnoverat Prosper, rogans tamen, ut actum denuo agere ne gravaretur: necessarium subdit ad calcem Epistolæ suæ & utile est, etiam quæ scripta sunt scribere, ne leve existimetur, quod non frequenter arguitur.* Pergit itaque Augustinus, & simul dilucidè ob oculos ponit in quo errore Semi-pelagiani hæsitent, unde eos omni studio educere conatur. *Nunc eis respondendum esse video, inquit, qui divina testimonia, quæ de hac re adhibuimus, ad hoc dicunt valere, ut noverimus, EX NOBIS QUIDEM NOS HABERE IPSAM FIDEM, sed incrementum ejus ex Deo; TAMQUAM FIDES NON AB IPSO DONETUR NOBIS, SED AB IPSO TANTUM AUGEATUR IN NOBIS EO MERITO, QUO*

D

CÆ-

CAPIT A NOBIS. In quo errore convellendo Augustinus tam prolixus, & continuus est toto operis hujus decursu, ut metuat, ne fastidium & tædium legenti creaverit sua prolixitate, & iterata inculcatione, quam ignolci sibi postulat, caput ultimum his verbis concludens: *Dent veniam: nova enim quaestio ad hoc nos compulit: quia cum in prioribus opusculis nostris, satis idoneis testimoniis egissemus, donum Dei esse etiam fidem, inventum est, quod contradiceretur, ad hoc valere illa testimonia, ut ostendant Dei donum esse incrementum fidei: INITIUM VERO FIDEI, QUO IN CHRISTUM PRIMITUS CREDITUR, AB HOMINE IPSO ESSE, NEC ESSE DONUM DEI, sed exigere Deum, ut, cum id praeceperit, cetera tamquam hoc merito consequantur, qua Dei dona sunt, quod videtis, quam sit absurdum: propter quod institimus, quantum potuimus, ut etiam ipsum INITIUM FIDEI, DONUM DEI ESSE OSTENDEREMUS. Quod etsi diutius fecimus, quam forsitan vellent hi, propter quos fecimus, hinc ab eis reprehendi parati sumus, dum tamen etsi multo diutius quam vellent, etsi cum fastidio ac radio intelligentium, fateantur nos fecisse, quod fecimus, id est etiam initium fidei, donum Dei esse docuisse.* Hic Te compello Magister Exim: censens Augustinum tam parum attendisse, quid, & quibus scriberet, dum hunc unice sibi scopum praefixit & tantum operæ posuit ut evinceret initium fidei, non ex nobis, sed ex Dei gratia esse, si id ultro admiserint illi, quibus convertendis tam impensè studebat? Censens de iis universim, & sine discrimine ita scripturum fuisse, si magna eorum pars, in hoc ipsi consenserit? Censens tanto molimine, & velut summam rei omni contentione illud acturum, quo obtento, ut tu quidem studeas imponere, effecisset nihil, aut parum adeò, ut in quo fuerant, permansissent errore, si quis alius error sit Semi-pelagianis proprius? Hæc si tibi minus sufficiant plura habe. Prosequitur Augustinus quibusdam interjectis: *Putant ex nobis esse fidei captum & ex Deo esse fidei supplementum. & de dono Perseverantiæ cap. 17. Fidem & incipere habere, & in ea usque in finem permanere, tamquam id non à Deo accipiamus, nostrum esse contendunt, & paulo post: nolunt hominibus predicari dona Dei esse, ut perveniatur ad finem, & permaneat in fide. iterum infra: non à Deo dari, sed à nobis esse contendunt initium fidei.*

Quos eodem capite blandè ab errore volens revocare, *Cavendum est, inquit, fratres dilecti à Deo, ne homo se extollat adversus Deum, cum se dicit facere, quod promissit Deus: Nunc fides gentium promissa est Abraha, & ille dans Gloriam Deo plenissimè credidit &c.* Deinde inconvenientiam erroris luculentius obiciens *ideò interrogat homo sibi*
primas

primas ejus (fidei) vindicat partes , ut novissimas ab illo Deo accipere mereatur ? Cumque confutasset hæc ex Apostolo ad Romanos 12. dicente *unicuique Deus partitus est mensuram fidei* , Caput concludens ostendit , non tantum fidem perfectam , sed etiam initium ejus seu primam bonam voluntatem juxta Scripturarum testimonia Deo esse tribuendam ; *nolens ergo his tam claris testimoniis repugnare , & tamen VOLENS A SEIPSO SIBI ESSE , QUOD CREDIT , quasi componit homo cum Deo , UT PARTEM FIDEI SIBI VENDICET , atque illi partem relinquat , & quod est clarius PRIMAM TOLLIT IPSE , sequentem dat illi , & in eo , quod dicit esse amborum , PRIOREM SE FACIT , posteriorem Deum.* Hæc in fronte libri collocat Augustinus pluribus convellenda per decursum. Et ne quis dubitet , quin mentem Semi-pelagianorum exactè assecutus sit , mox tertio Capite agnoscit se aliquando in eodem errore fuisse versatum , quem his verbis declarat : postquam retulisset testimonium Apostoli 1. ad Corint. 4. *Quid autem habes , quod non accepisti &c. quo præcipuè testimonio , inquit , etiam ipse convictus sum , CUM SIMILITER ERRAREM , PUTANS FIDEM , QUA IN DEUM CREDIMUS NON ESSE DONUM DEI , SED A NOBIS ESSE IN NOBIS , & per illam nos impetrare Dei dona , quibus temperanter , & justè , & piè vivamus in hoc sæculo. NEQUE ENIM FIDEM PUTABAM DEI GRATIA PRÆVENIRI , sed ut predicato nobis Evangelio consentiremus , NOSTRUM ESSE PROPRIUM , ET NOBIS EX NOBIS ESSE ARBITRABAR :* subjungit cap. 4. *IN QUA SENTENTIA , ISTOS FRATRES NOSTROS (Massilienses) ESSE NUNC VIDEO.* Poteratne evidentius loqui Augustinus contra Jansenium , pro causa Romanorum Pontificum ? Non minus dilucidè eundem errorem describit lib. de dono perseverantiæ cap. 17. *FIDEM & INCIPERE HABERE , & in ea usq; in finem permanere TAMQUAM ID NON A DEO ACCIPIATUR , NOSTRUM ESSE CONTENDUNT : & paulò post : Nolunt hominibus predicari DONA DEI ESSE , ut PERVENIATUR AD FIDEM , & permaneat in fide.* Iterum infra : *NON A DEO DARI SED A NOBIS ESSE CONTENDUNT INITIUM FIDEI.*

Ex his omnibus tum Prosperi , tum Hilarii , tum Augustini verbis luce clarius apparet capitalem & universalem Semi-pelagianorum errorem in eo consistere , quod sicut primi Pelagiani asseruerunt naturalem homini potestatem ad perfectam virtutum opera , & ad impletionem mandatorum Dei , quod Pelagius stabilire studuit opere quod edidit in laudem naturæ , & ab Augustino confutatur libro de natura & gratia : & sicut postremi Pelagiani sub Juliano perfectionem quidem operum Deo reliquerunt , sic tamen ut retinerent sibi operis initium

quod perficeretur à Deo uti multis describit & convellit Augustinus contra duas Epistolas Pelagianorum ad Bonifacium lib. 2. c. 8. ità Semi-pelagiani abdicare à se nunquam passi sunt, fidei saltem initium, & usque in finem in ea perseverantiam, sic ut admitterent quidem gratiam esse necessariam ad completam & perfectam fidem, non tamen ad initium illius ad quod sustinebant humanam voluntatem sufficere, ut congenitis sibi viribus credendi & piè vivendi volitionem eliceret, cui conatui purè naturali, gratia Dei subjungeretur, necessaria ad fidei perfectionem & completionem, non ad illius initium nullam naturam ut Hilarius in Epistola ad Augustinum scribit *ita depravatam vel extinctam putant, ut non debeat, vel possit se velle sanari.* Ex quo merito deducit Augustinus de Prædest. SS. c. 2. *Non ergo receditur ab eâ sententia, quam Pelagius ipse in Episcopali judicio Palestino damnare compulsus est, gratiam Dei secundum merita nostra dari, si non pertinet ad Dei gratiam, quod credere capimus, sed illud potius, quod propter hoc nobis additur, ut plenius perfectiusq; credamus.* Rectissimè concludit Augustinus per hunc Semi-pelagianorum errorem non recedi à damnata Pelagii sententia: quia, quemadmodum Pelagius totum salutis negotium suis viribus vindicabat, procul ablegatâ cælestis auxiliî necessitate, ita ut se Deo hac in parte ejusque cælesti gratiæ nequaquam crederet obnoxium, ita Semi-pelagiani viribus suis arrogabant tanti negotii initium, & primum veluti divini illius ædificii lapidem, cui tamquam fundamento æterna salus obtinenda incumberet, tametsi concurrere ad reliquam ædificii partem architectum Deum minimè inficiarentur. Quæ erat non mediocris, neque leviter castiganda eorum superbia: sibi enim, & non Deo adscribebant radicem cælestis beatitudinis, ex qua radice reliqua gratiarum series flueret, atq; ipsum etiam perseverantiæ donum: unde totum sibi salutis opus, utpote radici huic incumbens, arrogare censebantur.

Ex hoc errore, veluti ex matre non infoecunda, consequuntur errores alii concatenati: 1. Deum sine delectu gratias omnibus offerre promiscuas, nullâ horum, aut illorum habitâ singulari cura. 2. Christum sic pro universo humano genere fudisse sanguinem, ut officinam gratiarum omnibus aperuerit, ita expositam, ut quisque, quas vellet, conatibus suis naturalibus posset arripere. 3. Ab hoc spurio conatu, meritisque adulterinis prævisis, pendere salutem, & prædestinationem uniuscujusque: qui tres errores cum priore adeò connexi, conjunctique sunt, ut unus potius error videri possit & una hæresis. *Quantum ad Deum pertinet asserunt apud Prosperum in laudata Epistola ultra*
me-

medium omnibus paratam vitam aeternam, quantum autem ad arbitrii libertatem, ab his eam apprehendi, qui Deo sponte crediderint per fidem merè naturalem prævenientem gratiam, lequitur enim & auxilium gratia merito credulitatis acceperint. Præmiserat ex eorum mente: nec vacillare illud, quod Deus omnes homines velit salvos fieri, & in agnitionem veritatis venire, quandoquidem inexcusabiles sint, qui ad unius veri Dei cultum potuerint instrui intelligentia naturali. Eodem sensu addunt pro uniuerso humano genere mortuum esse Dominum nostrum IESVM Christum, & neminem prorsus à redemptione sanguinis eius exceptum. Unde deducebant eos, qui in fide viribus naturæ comparata, quæ deinceps per Dei gratiam, sit iuvanda, mansuri sunt, præcisse ante mundi constitutionem Deum, & eos prædestinasse in regnum suum. Dicentes ex eodem venenato fonte, plures scaturire infectos rivulos.

Capitale autem & universale dogma hærefios Semi-pelagianæ in hoc uno consistere, quod fidei initium, naturæ viribus arrogarent, nec amplius quidquam, ut se Catholicos probarent, exegisse ab eis Aug., quam ut salutis initium divinæ gratiæ quoq; tribuerent, patet ex Aug: verbis de præd: SS: c. 1. pervenerunt inquit isti fratres nostri, pro quibus sollicita est pia caritas vestra, ut cum Ecclesia Christi præveniri voluntates hominum Dei gratia fateantur, non ad initium fidei, sicut latius exponit capite secundo, sed ut ad nullum opus bonum vel incipiendum, vel perficiendum, sibi quemquam sufficere posse consentiant, in quo summoperè eos commendat, subdens: retenta ergo ista in qua pervenerunt, plurimum eos à Pelagianorum errore discernunt. Si ergo sicut ad initium bonorum operum, ita etiam ad initium fidei præveniri hominum voluntates confessi fuissent, quid reliquum erat, in quo ab Ecclesia Christi, atque adeo ab Augustino discrepassent? Tantum abest ut discrepassent, ut S. Prosper contra Collatorem, Adversarium suum (Cassianum) summè commendet & Doctorem Catholicum compellet, Catholicissimam asserentem doctrinam, ubi fidei & bonæ voluntatis initium divinæ gratiæ adscripserat talem inquit c. 1. studuit proferre doctrinam, quæ inter initia Disputationis à veritatis pietate non dissonat & justo honorari præconio mereretur, nisi præcipiti levog^o progressu ab inchoata rectitudine deviaret. Quam verò Collatoris doctrinam ut tanto præconio dignam commendat hic Prosper? Non aliam, quam, quæ immediatè non sine nova laude subiicit: "intulit, ait, definitionem Catholicissimam dicens, non solum actuum, verum etiam cogitationum bonarum ex Deo esse principium: qui nobis & initia Sanctæ voluntatis inspirat, & virtutem atque opportunitatem eorum."

„ eorum , quæ rectè cupimus , tribuit peragendi , omne enim datum
 „ bonum , & omne donum perfectum de sursum est descendens à Pa-
 „ tre luminum , qui & incipit , quæ bona sunt , & exequitur , &
 „ consummat in nobis dicente Apostolo qui dat semen seminanti &
 „ panem ad manducandum præstabit & crescere faciet fructus justitiæ
 „ vestræ. ” Sed cum à catholica hac assertionem deficeret sensim conten-
 dens tandem initium bonæ voluntatis ac fidei esse à nobis tum demum
 insurgit Prosper , *per inscrutabilem inquit diversitatem introducitur defi-*
nitio , quâ docetur multos ad gratiam venire sine gratia , & hunc effect-
um petendi , quærendi atq; pulsandi habere quosdam de vigilantia libera
voluntatis. Post quæ arguens hanc mentis in pejus mutationem *Doctor*
Catholicè inquit cur professionem tuam deseris? Cur ad famosam falsitatis
caliginem relicta sereniſſimæ veritatis luce devolveris? Vides bonos cona-
tus , pia studia , & dubitas esse Dei dona ? Latuerit opus gratia , donec
fides insita cogitationis claudebatur arcano &c. Viden ut Prosper , acer-
 rimus Cassiani insectator , Cassianum Catholici Doctoris nomine dig-
 netur , *Catholicissimam proferentem definitionem* , ubi initium fidei &
 bonæ voluntatis à Deo esse professus est ? Viden ut contrarium dog-
 ma velut totius dissidii fontem exagitet ? Hæc & plura legere per te
 apud Augustinum & Prosperum potuisses , teque ipse sic inducere , ut
 Pontificiis Decretis auscultares , verum non legisti fortè Augustinum
 & Prosperum , nisi in Jansenio. Nec enim credibile est Augustini
 mentem , tibi adeo perspicaci , potuisse hac in re videri dubiam. Adi
 Augustinum , adi Prosperum Vir Eximie , utrumque audi , præbe te
 docilem , & audies mox Ecclesiam , ac R. R. Pontifices , & præju-
 dicatæ temerè opinioni , nuntium remittes.

Præter Hilarium , Prosperum & Augustinum audi , si grave non
 est Concilium Arausicanum secundum , à quo damnata Semipelagiana
 dogmata ad hoc unum revocantur , quod eorum defensores initium
 fidei ad solas naturæ vires referrent. Canone 4. declarat eum qui , ” ut
 „ à peccato purgemur voluntates nostras Deum expectare contendit :
 „ non autem , ut etiam purgari velimus , per Sancti Spiritus infusio-
 „ nem , & operationem in nobis fieri confitetur , resistere Spiritui
 „ Sancto per Salomonem dicenti , voluntas præparatur à Domino : &
 „ Apostolo salubriter prædicanti : Deus est qui operatur in nobis vel-
 „ le , & perficere pro bona voluntate. Et Canone 5. definitur Apo-
 „ stolicis dogmatibus adversari , qui sicut augmentum , ita etiam initium
 „ fidei ipsiusque credulitatis affectum , non per gratiæ donum , sed
 „ nobis naturaliter inesse dicit : & Canone 7. illum hæretico falli spiri-
 tu ,

„ tu , qui per naturæ vigorem , bonum aliquod , quod ad salutem
 „ pertinet vitæ æternæ , cogitare , ut expedit , aut eligere , sive salu-
 „ tari , id est evangelicæ prædicationi consentire posse confirmat absq̃;
 „ illuminatione & inspiratione Spiritus sancti. ” Hi canones Semi-pe-
 ligianos errores convellunt , adeoque evincunt, capitale & universale
 illorum dogma situm fuisse in negata gratiæ interioris necessitate ad
 initium fidei : unde omnia comprehendit Tridentinum dum sess. 6.
 caput 5. brevibus his verbis : *declarat ipsius justificationis exordium in*
adultis à Dei per christum JESUM præveniente gratia sumendum esse.

Contra hæc tam multiplicia & evidentia testimonia ultimum effu-
 gium tuum in eo ponis , quod nonnullos habeas hujus tui temerarii
 pronuntiati socios, quos in medium hic adducis. *Id sanè mecum censue-*
re inquis PP. Salmanticenses ; Contensonius, Gonetus, Franciscus Mace-
do, eorumque approbatores tum non sine aliquo fastu me compellans :
An & de his omnibus interrogas & singulis, quod de me forsitan tu dix-
eris : videlicet quod reverentiam erga Constitutiones S. S. Pontificum,
quam promittunt non præsent? Haud puto. Miror quod haud putes, cum
 ad illud jam alias responsum sit clarissimè sine ullis ambagibus ubi in
 Thesisibus contra te editis adduxi locum Natalis Alexandri Historiæ
 Ecclesiasticæ ad sæculum V. quo perstringit graviter & Franciscum
 Macedo & Gonetum & alios (verba ejus sunt) qui nullâ habitâ ratione
 Propositionis quarta in constitutione Innocentij X. damnatæ, temerè asse-
 runt Semi-pelagianos gratiam aliquam internam ad initium fidei admis-
 sisse. Ejus verbis mentem meam tunc expressi & iterum exprimo quia
 contra hunc auctorem , in hac controversia excipere nihil potes , ut-
 pote , qui non tutandæ propriæ sententiæ studio (cum prædetermi-
 nantem physicè gratiam ipse statuat.) sed post exactam discussionem ,
 ut vastæ scientiæ scriptor est , veritatis evidentia convictus , ita asserat.

C A P U T I I.

Expenduntur scopi varii , quos sibi præfixit Eximius,
 & ostenditur illos vel non attigisse vel
 attigisse infeliciter.

Præter hæc in ultimis thesisibus meis tria objectaveram tibi 1. Quod à
 scopo totius controversiæ aberrasses. 2. Quod invidiosa quædam
 collegisses , futurus quasi unguis in ulcere ad conflanda Jesuitas in er
 &